

142. *Pro voto promittere officium aut beneficium spirituale, simonia est.* — Resp. III. Simoniaca est etiam electio, vel postulatio, si quis pro voto alteri promittit beneficium aut officium ecclesiasticum, seu spirituale; et multo magis si fit reciproca talis promissio, aut pactum v. g. « Si dederis mihi votum, dabo tibi illud beneficium: vel Dabo tibi votum, si dabis mihi illud officium, vel beneficium, Barbosa, in c. *De hoc*, 44, h. t., n. 3. Azorius, p. 3, lib. XII, cap. IV. Pirhing, *de Simonia*, h. t., n. 87, arg. cit. c. de hoc 44, h. t. ubi episcopus Oxoniensis ex eo, quod ante electionem uti beneficium, alteri prioratum promiserit, simoniacus reputatur. Et quamvis simonia hujusmodi non sit juris divini, sed ecclesiastici duntaxat, si promittitur beneficium, aut officium spirituale, tamen grave peccatum, et poenarum juris inductivum est juxta dicenda infra § 41.

143. *Etiam in electione regularium facile committi potest simonia.* — Colliges, facile contingere posse, quod etiam apud regulares in electione praelatorum simonia committatur, uti consideranti patet.

144. *Simonia est, dare temporale, ne eligatur dignus.* — Resp. IV. Quamvis simoniam committat, qui promittit, aut dat temporale, ne votum detur alicui revera digno, tamen ab eadem immunis est, qui dat, aut promittit temporale, ne eligatur indignus, aut minus dignus. Primam conclusionis partem tenet Glossa, in c. *Nemo*, 14, h. t. §. *Celet.* et ibi Abbas, num. 2. Pirhing, h. t., n. 87, arg. can. *Nullus episcopus*, 424, § *Qui autem*, cau. 4, q. 1. Ratio est; quia, ut bene observat Abbas, loc. cit. simonia est, non tantum si datur spirituale pro temporali, sed etiam si quis spirituale, quod impendere quis tenetur, pro temporali commodo dare, vel præstare omittit.

145. *Dare temporale, ne eligatur indignus, simonia caret.* — Secundam partem tenent Lessius, lib. II, cap. xxxv, dubit. 19. Azorius, p. 3, lib. XII, cap. VII. Palao, *de Simonia*, pun. 20, n. 8. Navarrus, *Manu.*, cap. XIII, n. 102, § 8. Pirhing, h. t., n. 87. Sotus, Cajetanus, Suarez, et alii, arg. c. *dilectus*, h. t., n. 87. Ratio est, tum quia in tali casu non datur temporale pro spirituali, sed ne spirituale indigne, et male conferatur; tum quia juxta dicenda infra § 43, licitum est, per temporale redimere injustam vexationem Ecclesiæ.

146. *Nisi detur, ut loco indigni aliquis certus eligatur.* — Notandum tamen cum Azorius, Lessio, et aliis loc. cit., quod licet simoniacum non sit, absolute et simpliciter dare, vel promittere temporale ne indignus, aut minus dignus eligatur, simoniam tamen committat, qui dat temporale, ut neglecto minus digno certus aliquis in specie, etsi cæteroquin dignissimus eligatur; sic enim jam datur temporale, pro spirituali, electione videlicet certæ personæ.

147. *Dare temporale pro confirmatione, aut ne impugnetur electio, simonia est.* — Resp. V. Non tantum ante, sed etiam post electionem, vel postulationem committi potest simonia, præsertim vero in duobus sequentibus casibus. Primo, si datur, vel promittitur temporale pro confirmatione obtinenda. Secundo, si datur, vel promittitur temporale, ne contradicatur, aut ne postulatio, vel electio impugnetur ab aliquo, qui justam impugnandi, vel contradicendi causam habet. Prima pars est certa, et patet manifeste ex c. *Sicut tuis*, 33, h. t. ubi simoniacum expresse declaratur, offerre, vel dare temporale pro confirmatione, eo quod confirmatio revera sit spirituale aliquid.

Secunda pars est communis, patebitque ex dicendis infra § 43, a num. 416, ubi agemus de redemptione vexationis justæ, ac injustæ.

148. *Compendiosa relatio casuum, quibus committitur simonia in collatione et presentatione beneficiorum.* — Quæritur II. Quomodo, quando, et a quibus committatur simonia in collatione, et præsentatione beneficiorum? Resp. Ad hoc quæsitum jam patere ex dictis, quæ proin solum breviter recapitulando dicimus, quod simonia committatur. I. Si quis temporale promittit, dat, aut præstat tacito vel expresso pacto, conditione, aut motivo, ut eidem conferatur beneficium, vel præsentetur ad illud, aut e contra, si fit collatio, aut præsentatio ad beneficium, ut detur, aut præstetur temporale juxta dicta a n. 135. II. Si fit sub spe, casu quo consecutio spiritualis per temporale, aut e contra principaliter intendatur, juxta dicta n. 87. Secus si principalis intentio quid aliud respicit. III. Si temporale pro collatione, aut præsentatione faciendâ, aut e contra promittitur ex titulo gratitudinis per dicta n. 107. Secus si post collationem, et sine ullo antecedenti tacito, vel expresso pacto datur temporale, aut post acceptum

temporale datur beneficium, ex sola gratitudine ad satisfaciendum obligationi antidotali, juxta dicta n. 116, et seqq. IV. Si datur temporale pro precibus, aut recommendatione in ordine ad obtinendum beneficium a collatore, vel præsentatore juxta dicta a n. 122. Non item, si datur pro simplici informatione, aut procuracione audientiae, etc., juxta dicta n. 125.

V. Quod simoniam directam et poenam inductivam non committat, qui fecte promittit temporale pro spirituali, aut e contra, juxta dicta num. 130. Sicut nec si intuitu consanguinitatis, aut ex timore mali temporalis beneficium confertur per dicta n. 132.

VI. Quod simonia committatur in casibus a n. 73, positus.

149. *Et in resignatione illorum.* — Quæritur III. Quando, et quomodo committatur simonia in resignatione beneficiorum? Resp. Ad istud quoque quæsitum patere tum ex dictis lib. I, tit. IX, *de Renuntiatione*, § 4 et 5. Tum ex dictis in præsentati titulo de simonia, quæ tamen pro majori commoditate lectoris breviter recapitulando dicimus, quod simonia certo committatur.

I. In cunctis casibus, in quibus juxta n. præced. committitur in collatione, et præsentatione per jura et rationes ibidem Remissive allegatas, et dicta lib. I, tit. IX, *de Renuntiatione*, § 4 et 5.

150. II. Committitur simonia juris saltem ecclesiastici, si fit cum aliquo qualicumque pacto, conditione, vel modo (etsi vi illius non detur temporale pro spirituali, aut e contra) propria auctoritate apposito, per dicta cit. lib. I, tit. IX, *de Renuntiatione*, a n. 80.

151. *Simonia est resignare beneficium cum conditione, ut resignatarius solvat expensas in obtinendo prius beneficio factas.* —

III. Committitur simonia, si fit resignatio cum conditione aut pacto, ut resignatarius resignanti solvat expensas, quas in assecutione beneficii fecit, juxta dicta cit. tit. IX, *de Renuntiatione*, n. 76. Imo simonia est, resignare cum pacto, ut resignatarius solvat expensas, cæteroquin ab utroque faciendas pro expeditione litterarum ratione resignationis faciendarum, per dicta ibid. n. 79.

152. *Resignare beneficium in favorem tertii simonia est, nisi accedat consensus Papæ.* — IV. Committitur simonia juris saltem ecclesiastici, quotiescunque absque consensu summi Pontificis fit resignatio in favorem

tertii, seu non aliter, per dicta, et fuse probata cit. lib. I, tit. IV, a n. 105, ubi tamen a n. 112, addimus non esse simoniacum, nec alia ratione in jure communi corpori juris incerto prohibitum, si quis, dum libere, et pure resignat beneficium in manus Papa inferioris episcopi v. g. eidem certum aliquem commendet, simulque roget, ut huic conferre dignetur beneficium resignatum: cum vi talium precum episcopus non obligetur tali recommendato beneficium resignatum conferre, quamvis possit, si alias idoneus sit, per dicta ibid.

153. *An resignans possit saltem aliquem commendare, et rogare pro illo ut beneficium resignatum eidem conferatur?* — Dicitur tamen notanter, de jure communi Corpori Juris inserto, non esse prohibitum resignanti, aliquem certum commendare, et pro illo rogare, nec episcopo, talem respuere; quia etiam hoc prohibitum est ex speciali Constitutione Pii V, licet in aliquibus locis quoad hoc punctum in tanto rigore illa constitutio usu non sit recepta, prout cit. tit. IX, n. 114, *de Renuntiatione* diximus. Et certe, quod in pluribus Germaniæ diocesisibus quoad istud punctum receptum non sit, constat; cum passim videamus, quod dum aliquis resignat, certum aliquem ad beneficium recommendet, et pro eo preces interponat, quas etiam episcopus, etsi non teneatur, plerumque exaudire solet, si commendatus cæteroquin est dignus.

154. *Beneficium in favorem tertii resignatum non potest episcopus alteri conferre.* — Porro illud etiam cit. loc. n. 120, diximus, quod si quis proprie in favorem, et non aliter resignare velit, episcopus non possit resignationem acceptare, et postea conditione tanquam turpi rejecta beneficium resignatum conferre alteri.

155. *In quibus casibus committatur simonia in permutatione beneficiorum?* — Quæritur IV. Quando, et quomodo committatur simonia in permutatione beneficiorum? Resp. I. Committi imprimis omnibus illis modis, quibus eam committi diximus in collatione, et præsentatione beneficiorum, juxta dicta n. 148, per jura et rationes remissive ibid. allegatas.

II. Specialiter committitur simonia juris saltem ecclesiastici, si privata auctoritate, quacunque tandem conditione fiat permutatio beneficiorum per dicta lib. I, IX, *de Renuntiatione*, a n. 82.

III. Committitur simonia, et quidem juris divini, si sine consensu summi Pontificis in permutatione inæqualitas beneficiorum quoad fructus, aut dignitatem, etc., pensione annua, vel pecunia, vel alia re temporali compensatur, casu quo, beneficia in titulum possidentur, secus si jure proprietatis possidentur, per dicta lib. III, tit. XIX, a n. 25.

156. *Et constituenda pensione annua? Remissive.* — Quæritur V. An, quomodo, et qua auctoritate absque labe simoniæ fieri possit permutatio, et resignatio beneficiorum cum reservatione pensionis annuæ? Resp. Ad hoc patere lib. III, tit. XII, ut beneficia ecclesiastica sine diminutione conferantur, § 4, per totum.

157. *Enumerantur personæ, quæ in simoniaca collatione vel procuratione beneficiorum infici possunt simonia.* — Quæritur VI. Quænam, et quot personæ in conferendis, vel acquirendis beneficiis labe simoniæ contaminari possint? Resp. Plures præcipue vero sequentes. I. Omnes illi, qui pro temporali obtinendo beneficium ipsimet conferunt, vel ad illud præsentant, eligunt, postulant, aut illud resignant, permutant, etc.

158. II. Omnes illi, qui per se vel alios temporale ad beneficium pro se obtinendum offerunt, promittunt, præstant, etc.

159. III. Omnes illi, qui pro tertio aliquo etiam ignorante, v. g. filio, fratre, consanguineo, per oblationem aut præstationem rei temporalis procurant beneficium; uti præter dicta clare patet ex c. *Sicut tuis*, 33, h. t. ubi hujusmodi procurantes simoniæ rei, et pœnis digni expresse declarantur. Nec excusantur, quod non pro se, sed pro alio per temporale procurant spirituale; sicut enim a furto non excusatur, etsi quis non pro se, sed pro alio furetur, ita nec a simonia excusabitur, qui non pro se, sed pro alio spirituale per temporale, aut e contra procurat; cum non minus huic procuratori definitio simoniæ, quam illius oblationi, definitio furti conveniat.

160. IV. Omnes illi, qui promittunt, dant, vel præstant temporale pro precibus aut recommendationem ordine ad obtinendum beneficium, juxta dicta n. 122.

161. V. Omnes etiam illi, qui intuitu promissi, aut præstiti temporalis preces aut recommendationem pro dante, aut promittente interponunt in ordine ad obtinendum pro eo beneficium. Navarrus, *Man.*, cap. XXIII, n. 106. Sylvester, *ŷ. Simonia*, q. 6.

Innocentius, in c. *Tuam de Ætate et qualitate*. Ordinand. Felinus, in c. *Tanta*, h. t. Layman, *de Simonia*, § 6, num. 63, cum communi, arg. can. præsentium 3, cau. 1, q. 5, c. *Sicut tuis*, 33, h. t., juxta Extravag. 2, h. t. Ratio est, quia paria sunt, aiunt citati doctores, dare collatori, et dare Mediatori, ut moveat collatorem ad dandum beneficium; atqui si datur collatori temporale, ut beneficium conferat, dans et acceptans sunt simoniaci; ergo etiam si datur tertio, dans, et tertius ille acceptans incurrent simoniam. Accedit, quod qui ob temporale preces, aut recommendationem interponit ad obtinendum spirituale, moraliter censeatur etiam ipsemet dare spirituale pro temporali, ergo. Vide etiam dicta n. 122.

§ IX.

DE SIMONIA, QUÆ COMMITTITUR IN INGRESSU, VEL RECEPTIONE AD RELIGIONEM.

Raro quidem his temporibus quæstio auditur, aut timor concipitur, an non in admittendo ad religionem vel professionem committatur simonia? qui tamen sæpe concipi posset, ac deberet, ut patebit ex seqq.

162. *Dare vel accipere temporale pro ipso ingressu aut receptione ad religionem, simonia est. Referuntur specialia ad propositum ex jure.* — Quæritur I. An, et quando committatur simonia in receptione ad religionem, vel professionem? I. Si exigitur, promittitur, datur, aut præstatur temporale quid pro ipso ingressu ad religionem, vel admissione ad professionem, vera committitur simonia, et quidem juris divini. Est certa et unanimes, claris juribus c. Non satis 8, h. t. ubi Summarium sic habet: Simoniacum est pretium recipere pro ingressu religionis. Textus vero, tam ille qui dederit, quam ille qui receperit, vel consenserit, partem se cum Simone non dubitet habiturum. Concordat c. Veniens 19, eod. ubi etiam reprobatur consuetudo contraria, et c. *Dilectus* 30, h. t. ubi iungitur episcopis, ut pœnis canonicis procedant contra simoniace recipientes, et ingredientes ad religionem, non obstante multitudine delinquentium. ac c. *Quoniam*, 40, eod. Specialiter vero extravag. *Sane* 1, h. t. ubi præmissa execratione simoniæ, quæ in ingressu, vel admissione ad religionem committitur, et contraria consuetudine

tanquam corruptela reprobata simoniaci, et pœnarum rei declarantur etiam illi, qui in personarum ad religionem receptione ante, vel post illam quoscunque pastus, prandia, cœnas, pecunias, jocalia, aut res alias, etiam ad usum ecclesiasticum, sive, quemvis pium usum alium deputata, vel deputanda directe vel indirecte petere, vel exigere quovis modo præsumunt; sed eas potius cum omnimoda pietate suscipiant, ac in victu et vestitu sicut alias personas suarum ecclesiarum, monasteriorum, etc., sincera charitate pertractent. Illa duntaxat, quæ personæ ipse ingredientis puræ, et sponte, et plena liberalitate, omnique pactione cessante dare, vel afferre ecclesiis, etc., voluerunt, cum gratiarum actione licite recepturi. Ratio est, quia religio omnino est quid spirituale, consequenter pro admissione ad eam etiam in novitiatum simonia est.

163. *Inops monasterium potest petere, ac accipere temporale pro honesta sustentatione ingredientis.* — Resp. II. Si monasterium aliquod est inops, mediis vel redditibus non sufficienter fundatum, licite, consequenter absque simonia peti, et accipi possunt temporalia ab ingredientibus religionem, non quidem pro ipso ingressu, seu non pro admissione ad religionem, vel professionem, sed pro honesta sustentatione ingredientis. D. Thomas, 2, 2, a 3 ad 4, tum.; Marchant, t. III, tract. X, tit. VI, q. 10, concl. 1; Sylvester, *ŷ. Simonia*, q. 15, dict. 2; Lessius, lib. II, cap. xxxv, dub. 12, assert. 3; Layman, *de Simonia*, num. 39; Navarrus, *de Reddit. ecclesiast.*, q. 1, *Monit.* 62; Tambur., *de Jure Abbat.*, tom. III, disput. 6, q. 9; Pirhing., h. t. n. 59, cum communi aliorum tam theologorum quam canonistarum, cum Glossa in c. *Quoniam*, 40, h. t. *ŷ. Paupertatis*, et expresse concessit Clemens VII, uti habetur apud nos in Compendio privileg., *ŷ. Moniales*. Ratio est, quia in tali casu non datur, nec exigitur temporale pro spirituali, ingressu videlicet in religionem, sed ut quid necessarium pro victu, vestitu ac honesta sustentatione ingredientis, quod etiam quid mere temporale est.

164. *Solvuntur objectiones.* — Nec obstat Extravag. 1, h. t. ubi etiam pro victu et vestitu ingredientis aliquid exigere, ut simoniacum damnari videtur. Resp. enim, Extravag. illam non esse intelligendam de monasteriis pauperibus, sed de divitibus, vel saltem

talibus, quæ sufficientia media pro sustentatione ingredientis jam habent, uti aperte colligitur ex textu, quod dicitur, ut suscipientes ingredientem, in victu et vestitu, sicut alias monasterii personas tractent, quod Papa dicere non potuisset, si etiam de monasteriis media ad id sufficientia non habentibus locutus fuisset. Accedit, quod cit. Extravag. præter additionem novarum pœnarum nihil novi statuatur, sed tantum renovet, et confirmet jura antiqua (prout patet ex illis verbis, quamvis sit eis a jure prohibitum) Jura autem antiqua conclusioni non adversantur; ergo.

165. Dices c. *Quoniam*, 40, h. t., tanquam simoniacum prohibetur, etiam sub prætextu paupertatis aliquid temporale exigere ab ingredientibus religionem; ergo etiam tenue et inops monasterium non potest aliquid pro honesta sustentatione exigere ab ingredientibus. Resp. Cum doctoribus et Glossa cit. c. *Quoniam*, non prohiberi ex causa veræ, sed ex prætextu et sub colore paupertatis falsæ, et fictæ aliquid ab ingredientibus exigere. Vel dic, ibi tanquam simoniacum prohiberi, ne monasterium cæteroquin inops sub prætextu vel ex causa paupertatis plus exigat, quam pro sustentatione talis personæ necessarium est; quia tunc revera non amplius pro honesta sustentatione, sed pro ipso ingressu, consequenter simoniace exigeretur illud superfluum uti magis dicitur infra, n. 184.

166. Instabis c. *Periculoso unic.*, § *Sane, de Statu regular.*, in 6. « Districtius, inquit Pontifex, prohibemus, ne in monasteriis mendicantium aliqua recipiantur in sorores, nisi quot poterunt de ipsorum monasteriorum bonis, sive proventibus absque penuria sustentari; si secus autem actum fuerit, irritum decernentes. » Quod idem statuit, et ad omnia monasteria virorum, et mulierum extendit concilium Trident., sess. 25, *de Regular.*, cap. III, illis verbis: « In monasteriis tam virorum, quam mulierum bona immobilia possidentibus, sive non possidentibus, is tantum numerus constituatur, ac in posterum conservetur, qui ex redditibus propriis monasteriorum, vel ex consuetis eleemosynis commode possit sustentari. Cui accedunt plures aliæ constitutiones, et decreta pontificia id ipsum expresse statutaria: inter quas constitutiones etiam est celebris illa Clementis VIII, constitutio pro Reformatione regularium edita, quæ incipit: Nullum